

Psalterium Abbatis

Várszegi Asztrik pannonhalmi főapát
hatvanadik születésnapjára

ELŐSZÓ

Mindig nehéz közös ajándékot adni; és annál nehezebb, minél többen adják.

Amikor azon gondolkodtunk, hogy milyen ajándékkal lepje meg bencés közösségünk Asztrik főapát urat hatvanadik születésnapjára, úgy tűnt, csak olyasmit választhatunk, amiben a lehető legtöbbet részt tudnak venni. Így aztán egyre kézenfekvőbbé vált, hogy mind életkorban, mind életmódban meglehetősen sokféle közösségünket mindenekelőtt az imádságban megnyilvánuló istenkeresés fúzi össze. Arra kértük tehát a testvéreket, hogy aki teheti, válasszon egy zsoltárt a zsolozsmáskönyvből, hogy aztán ahhoz fűzött elmélkedése, töprengése legyen az ő ajándéka. Sokan adták meg kedves zsoltárukat, mások a választást a szerkesztőkre bízták. Így állt össze kötetünk, a *Psalterium Abbatis*, amelynek felosztása is a zsolozsmáskönyvet követi: Ahogy a liturgikus hét a vasárnapkal, a vasárnap ünneplése pedig a szombati vesperással kezdődik, *Psalteriumunkban* ugyanígy szerepel.

Talán lesznek, akik azt is megkérdezik, miért az apáté ez a zsoltároskönyv, vagyis miért *genitivus* áll a címben. – Legfőképpen azért, mert ezekkel a meditációkkal nemcsak a zsoltárokat olvasó, imádkozó közösség képét szertettük volna megmutatni, hanem azt is, hogy alkatunk, sorsunk, érzékenysé-

günk sokfélesége ellenére Isten irgalma mégis egyetlen közösségbe gyűjtött össze bennünket; sőt olyan közösségbe, ahol „apát és Regula vezetése alatt” szeretnénk küzdeni. Az apát pedig nem tehet mást, mint hogy a szent szövegeknek kijáró tisztelettel fürkészi, mit is akar az Isten ezekkel a rábízott életekkel. Vagyis az apát „zsoltárai” – a zsolozsmában imádkozottak mellett – időnként mi magunk vagyunk. Együtt és külön-külön. És bízunk abban, hogy az apát fürkésző szeme figyelmesen olvassa ezeket a zsoltárokat is, hogy kihallja a keserűségből az örömet, a kétségbeesésből a reményt, a hangos ujjongásból a félelmet, az átokból a bizalmat, a halálból a feltámadást. Mert mindez megszólal a mi mindennapjainkban is.

Kezdődjék a hét!

A kötet szerkesztői

NAPKÖZI IMAÓRA

124. zsoltár • Az Úr népének őrzője

Békesség és irgalom Isten választott népének! (Gal 6,16)

Aki az Úrban bíz, olyan, mint a Sion hegye,
nem inog meg az, megmarad örökké.

Jeruzsálemet hegyek övezik,
az Úr így veszi körül népét
most és örökkön-örökké.

Ne uralkodjék az igazak földjén a gonoszság jogara,
nehogy az igaz is erőszakra nyújtsa kezét!

Tégy jót, Uram, a jókkal,
és azokkal, akik igaz szívűek!

De akik hamis utakra hajlanak,
űzd el a bűnösökkel együtt, Uram!
Békesség legyen Izraelnek.

Aki az Úrban bízik, olyan, mint a Sion hegye, nem inog meg.

Uram, kihez menjünk? – kérdezte Péter apostol, amikor a kafarnaumi beszéd után oszladozni kezdett a Jézust körülvevő sereg. Péter tudta, amit minden embernek tudnia kellene, hogy mindenki tartozik valahová: ha elmegyünk valakitől, mindig oda is megyünk valakihez, vagy rosszabb esetben valamihez. Sokféle emberi bizalom létezik, de emberi lakás építésére alkalmas bizalom csak az Istenbe vetett bizalom lehet. A minden részletében Istenre bízott élet lehet csak élhető élet. Ez a bizalom lehet csak életünk alapja. Alapja, és nem kész épület. Erre az alapra – amelyet minden embernek felkínál az Isten – mindenkinek a maga házát kell felépítenie.

Pontosabban egy életen keresztül építenie. Mert az emberi élet bizonytalanságai élethelyzeteinkhez, és talán még inkább életkorunkhoz kötöttek. Másképp vagyunk bizonytalanok az életbe indulás éveiben, és másképp az öregkor talán mindennél fontosabb feladatainak megoldásai közben. Sokszor talán szét is kell szednünk előző házunkat, és egy egészen újat építeni. Csak az Istenbe vetett bizalom alapja nem változhat. Vannak azonban közös tulajdonságaik a mégoly különböző házaknak is. Az alapból következő közös tulajdonságok. Az egyik: Mindegyiknek alkalmasnak kell lennie arra, hogy benne magára találjon az ember, megérezze az Istenbe vetett bizalom adta biztonságot. De alkalmasnak kell lennie arra is, hogy útra keljen. Néha talán az emberek előtt oktalannak látszó tengeri kalandokra is. Ezért hordozható biztonságot is kell nyújtania az Isten-bizalomra épülő háznak.

Jeruzsálemet hegyek övezik, az Úr így veszi körül népét...

Az otthon körülvéő magas hegyek biztosságot adnak. Nem kell az embernek körkörös védelemre berendezkednie. Elég néhány hágón rajta tartania a szemét. Ezeket a hágókat azonban számon kell tartani, ismerni kell. Mindenkinek saját hágói vannak Istentől. Emberméretűvé is határolják a végtelen lapályt a környező hegyek. Arra kényszerítik az ember tekintetét, hogy ne a végtelen horizontot kémlelje folyvást. Vegye észre a hegyek övezte közeli tájat, még inkább vegye észre annak lakóit. De az Úré a Föld és annak teljessége, ezért az ember-örökösé is. A környező magas hegyek – az Úr hegyei – azért is vannak, hogy rájuk fölkapaszkodva távolabb is lásson az ember. Fölkapaszkodva, és nem felvitetve magát. Ez utóbbi esetben ugyanis nem értéke-li igazán az olcsón elért kilátást, és talán csak egy hegyi vendéglő után néz, ott tölti idejét. Mert megfelelő gyakorisággal látnia kell a hegyen túli világot is. Mert az is az Isten világa. A hegyről látható, néha nagyon távoli tájak üzenhetnek is. Feladatok szólíthatnak bennünket a hegyek adta biztosság elhagyására. Tudva azt, hogy a feladatok vállalása biztosságot jelent annak, aki hiszi, hogy ezek a feladatok Istentől valók.

...nehogy az igaz is erőszakra nyújtsa kezét.

Nem a külső körülmények jelentik az igazi veszélyt, hanem a bennünk gyökere-t eresztő rossz.

Ezért kiáltunk Jézus biztatására Istenhez: szabadíts meg a gonosztól. Nem a körülöttem levő, hanem a bennem tanyázó gonosztól. Amivel szemben a legvédtelenebb vagyok. Ezért is kiáltok Istenhez. Nem szégyellek kiáltani. Nem gyávaságból kiáltok, hanem eröm (erőtlenségem) igazi ismeretében, keresztény okosságból.

...akik hajlanak a hamis utakra, űzze el az Úr a bűnösökkel együtt őket.

Szabadíts meg, Uram, a gonosztól, amely bennem van. De ne szabadíts meg a bűnösöktől, mert én is közéjük tartozom. Te azt akarod, hogy minden ember üdvözljön, ezért én sem akarhatok mást. A bűnök elűzését kérem ezért tőled. A magam és mások bűneinek elűzését. De türelemmel kérem ezt tőled. A te türelmedet kérem tőled. Különösen akkor, ha mások bűneiről van szó. Ha mások bűnei miatt vagyok türelmetlen. De a Te türelmedet kérem akkor is, amikor magamat akarom görcsösen jóvá tenni. Amikor nem bízom eléggé a Te jóvá tevő szeretettedben.

Az elfogadás, a magam és mások elfogadásának békességét kérem tőled.
Békesség legyen a te népednek, a Te békességed.

Ambrus

MUTATÓK
A kötetben szereplő zsoltárok

3. zsoltár	60	85. zsoltár.....	14
4. zsoltár	37	89. zsoltár	145
6. zsoltár	74	90. zsoltár.....	29
11. zsoltár	170	96. zsoltár.....	205
13. zsoltár	199	103. zsoltár	47
16. zsoltár.....	177	106. zsoltár	53
22. zsoltár.....	163	118. zsoltár, 1–48.....	24
24. zsoltár.....	19	118. zsoltár, 97–144.....	63
31. zsoltár	139	120. zsoltár	9
35. zsoltár.....	81	124. zsoltár	209
39. zsoltár.....	182	125. zsoltár.....	69
41. zsoltár	116	129. zsoltár.....	121
45. zsoltár	131	130. zsoltár	124
61. zsoltár	97	136. zsoltár	127
77. zsoltár	103	138. zsoltár	188
81. zsoltár.....	92	139. zsoltár	193
83. zsoltár	153	147. zsoltár	159

A kötet szerzői

Aba.....	26	Geraldo.....	15
Ábel.....	111	Gergely.....	124
Ákos.....	164	Godofréd.....	200
Albert.....	65	Henrik.....	184
Albin.....	194	Hubert.....	179
Ambrus.....	210	Iván.....	206
Antal.....	98	Izsák.....	132
Anzelm.....	155	Jákó.....	160
Bánk.....	150	Konrád.....	82
Botond.....	118	Lukács.....	70
Ciprián.....	61	Maurus.....	171
Cirill.....	10	Mátyás.....	38
Elemér.....	31	Miksa.....	147
Elréd.....	20	Modeszt.....	190
Farkas.....	122	Norbert.....	206
Ferenc.....	75	Szaniszló.....	58
Fidél.....	141	Titusz.....	93
Gellért.....	51	Zerind.....	128